

gaat het óók wel eens in het ondermaansche. Kate begon met zeer weinig te vragen; Bisschop met nog minder te beloven: hij wilde nu en dan enkele wenken geven, doch zonder vergoeding, want zijne welwillendheid mocht geen antécédent worden. Dat werd zij inderdaad niet; hij gaf haar wat hij anderen na haar nooit zou geven: zijn hart en zijne ziel en aandeel in zijne kunst — doch niet op eens en niet terstond!

Zelfs grootmama had geen bedenkingen meer, toen zij hare kleindochters op een bezoek aan Bisschops atelier vergezelde en de dames door zijne moeder, de bejaarde Friesche vrouw, werden ontvangen; de persoonlijkheid der oude dame was voor grootmama een waarborg, voor de volkomen veiligheid der reputatie van Kate en zusje.

Kate Swift had nu een eigen atelier, eenen koepel, in den omtrek van den Bezuidenhoutschen weg. Dáar gaf Bisschop haar zijne „wenken”. De Engelsche dames hadden haar verblijf in „het huis met de kolommen”, een *pension*, tegenover het paleis van Prins Frederik; zij vertoefden hier een geheel jaar en keerden toen naar Engeland terug. De vriendschap was nochtans niet voorbijgaande. Bisschop en *Miss* Swift verloren elkander niet uit het oog en terwijl hij hier zijne meesterstukken schiep, bleef ook zij aan de kunst getrouw.

Het vertrek der Engelsche dames had wel is waar eenè leegte in het leven van Bisschop ten gevolge, doch hij bleef rijk in zijne scheppingen, in het bezit zijner trouwe moeder en de voortdurende belangstelling van Koningin Sophie. Onder zijne meest-bewonderde stukken van dien tijd behoorde het portret van Motley, den schrijver van *The rise of the Dutch Republic*, den gast der Koningin, die de beeltenis van den geleerden Amerikaan in haar bezit wilde hebben. Sedert jaren kunnen de bezoekers van het *Huis ten Bosch* de beeltenis van den geleerde in eene van de zalen bewonderen.

In het jaar 1866 ondervond Bisschop de eerste diep ingrijpende smart in zijn leven, dat hem tot dien tijd meest de zonzijde had laten zien — hij verloor zijne moeder; haar verlies werd diep gevoeld. Het was een *goed* zoon, die zijne *goede* moeder ten grave bracht en zijne vrienden betreunden haar met hem.

Nadat het eerste bittere verdriet over het gemis van zijne moeder in weemoedige herinneringen was overgegaan, hervatte Bisschop zijn werk; doch begon tevens te gevoelen en te bedenken, dat het niet goed is voor den mensch dat hij alleen zij. Zijne briefwisseling met Kate Swift werd drukker en geregelder, totdat hij haar in het jaar 1869 uit Engeland mocht halen en als zijne vrouw in het huis aan het Boomsluiterswater mocht binnenleiden.

Twee-en-twintig jaren hebben Bisschop en zijne echtgenoot met elkander geleefd en gewerkt en veel geluk gekend.

Zij genieten het voorrecht dat somtijds aan geleerden en letterkundigen, doch veelvuldiger aan de beoefenaren van *Kunst* ten deel valt: de vriendschap van- en den omgang met Hooggeborenen. Koningin Sophie bleef hun getrouw zoolang zij leefde, en wanneer Bisschop en zijne echtgenoot des zomers zich ontspannen, na eenen winter van arbeid, zijn zij, in heerlijker